

Hồi 10

Con thuyền đã lờ bến sông

Tâm trạng của Thánh Thủ Gia Cát cũng giống như vậy, song Phụng Hoàng công chúa như nhìn thấu tâm can của họ, trầm giọng nói:

- Dừng tay!

“Bùng” một tiếng, Lý Tuấn thừa cơ đánh trúng Phương Khôn một chưởng, bắn lui ra sau ngoài một trượng.

Phụng Hoàng công chúa lớn tiếng:

- Đã phân thắng bại rồi, không cần đấu tiếp nữa!

Nhị công chúa vội phản đối:

- Tỷ tỷ, chưa có kết quả kia mà!

Phụng Hoàng công chúa nghiêm giọng:

- Vừa rồi muội muội đã căn dặn Phương Khôn lấy thắng bại làm chuẩn, không được giết người, bây giờ thắng bại đã phân, chẳng lẽ muội muội còn muốn chứng kiến một trong số hai người tử vong hay sao?

Nhị công chúa lặng thinh. Ngay khi ấy, Lý Tuấn buông tiếng cười lạnh lùng, tức thì lao tới chộp vào ngực người thanh niên còn lại.

Thân thủ của y vốn đã cao cường, lại ra tay đột ngột, tất nhiên là thanh niên nọ khó bề tránh khỏi. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, vải vụn tả tơi bay, lập tức lộ ra đôi gò bồng đảo trắng muốt.

- Ô...

Tiếng kêu sảng sốt vang lên cùng khắp. Thì ra thanh niên này là nữ giả nam trang. Nhạc Quần nhìn kỹ thì té ra chính là Độc Nhân Ngư Đào Tiểu Hồng.

Độc Nhân Ngư mặt mày tái nhợt, ôm lấy ngực vội vàng lùi sau một trượng, đầy hổ thẹn lẫn căm tức.

Phụng Hoàng công chúa trầm giọng:

- Cô nương là ai? Tại sao lại giả mạo nam nhân trà trộn vào bốn thành?

Độc Nhân ngữ đáp:

- Bốn cô nương vào đây đều cùng một mục đích với những kẻ khác, có lẽ không cần nói ra thì nhị vị công chúa cũng đã rõ!

Hai vị công chúa cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn Phụng Hoàng công chúa quay sang Thánh Thủ Gia Cát gần giọng nói:

- Tây Môn Khai, người cũng có cùng một mục đích phải không?

Thánh Thủ Gia Cát vờ không hiểu, cười giả lả nói:

- Mục đích của tại hạ là đưa Lý Tuấn đến đây ứng thí, những mong y được lọt vào mắt xanh của công chúa, chỉ có thể thôi!

Phụng Hoàng công chúa bỗng bật cười khanh khách.

- Các vị quan hoài tề tỹ muội đến thế thật hết sức quý hóa...

Đoạn sầm mặt quay sang Nhị công chúa nói tiếp:

- Muội muội, giờ đã hiểu ra lòng dạ quái quỷ của họ rồi chứ?

Nhị công chúa ngơ ngẩn:

- Chẳng lẽ họ đều vì... của bốn môn...

Phụng Hoàng công chúa tay ngăn lại, trầm giọng nói:

- Hoàng y vệ khi nãy hãy ra đi!

Nhạc Quần hơi phân vân, muốn giữ kín hành tung cũng chẳng thể được, đành ứng tiếng tung mình lướt vào sân đấu.

Nhị công chúa, Phương Khôn và Độc Nhân ngữ đều biết mặt chàng, bất giác cũng sửng sốt kêu lên:

- Ra là người! ?

Nhạc Quần ngạo nghễ:

- Đúng là ta đây. Các người không ngờ chứ?

Chỉ mỗi Phụng Hoàng công chúa là vẫn thản nhiên cười, ánh mắt chứa chan tình ý nói:

- Xin hãy tỉ đấu với Lý Tuấn!

Nhạc Quân tuy đã thay đổi ấn tượng về nàng, song không muốn được chiêu làm phò mã, bèn ôm quyền nói:

- Ôn cứu mạng của công chúa, tại hạ đang lấy làm khổ tâm không có dịp báo đáp, việc ấy hẳn nhiên là phải ra sức. Thế nhưng, tại hạ xin tuyên bố trước, bất luận thắng hay bại đều không liên can đến việc tuyển chọn phò mã.

Ánh mắt Phụng Hoàng công chúa chợt tối sầm:

- Lẽ dĩ nhiên, trên cõi đời này không có người phụ nữ nào xứng đáng với tôn giá cả!

Nhạc Quân nghe lòng như bị dao cạo, nghiêm mặt nói:

- Câu ấy tại hạ thật không dám nhận:

Đoạn quay người đi về phía Lý Tuấn. Võ công của Lý Tuấn thì mọi người đã chứng kiến rồi, còn võ công của Nhạc Quân ra sao chỉ có Đào Tiểu Hồng và Phương Khôn là biết được thôi, do đó bầu không khí hiện trường lập tức trở nên căng thẳng. Nhất là Thánh Thủ Gia Cát và Độc Biển Thuốc. Họ đã phải hao tổn biết bao tâm huyết, giờ đã qua được chạng của Phương Khôn, tất nhiên phải hết sức lo lắng đến sự thành bại, song họ không tin hoàng y vệ này có thể thắng được Lý Tuấn.

Trong số tất cả những người hiện diện, chỉ có mỗi mình Thánh Thủ Gia Cát là biết rõ thân phận của Lý Tuấn, nên mặc dù hồi hộp, song y vẫn đầy tin tưởng.

Lý Tuấn buông giọng chế nhạo:

- Ta thấy ngươi nên rút lui thì hơn, kéo rồi bêu xấu tại chỗ!

Nhạc Quân cười khẩy:

- Tại hạ có nguyên tắc là dẫu có bị bêu xấu vì chính nghĩa hay vì báo ân cũng chẳng bao giờ bận tâm.

- Hay lắm!

Lý Tuấn ra tay nhanh như chớp, cơ hồ chỉ một động tác đã tạo ra chưởng ảnh chụp chùng, chặt chẽ đến mức không còn chút khe hở để tránh né, và kinh lực hùng hậu như bài sơn đảo hải.

Nhạc Quân trong mấy tháng nay chưa từng gặp một kẻ địch nào tương xứng, bất giác khoan khoái buông tiếng cười dài, tựa như Thiên Thủ Quan Âm liền tiếp tung ra hơn hai mươi chưởng.

Tuy nhiên, đối phương không hề thoái lui lấy nửa bước, song cũng chẳng tài nào tiến lên được nửa bước, trong lầu kính phong cuộn cuộn, bốn bên vách đá Đại Lý bóng loáng phản chiếu vô số ảo ảnh, hết như hai con mãnh long quần nhau dữ dội.

Hai vị công chúa đều đứng cả lên, song mục tiêu quan tâm của họ khác nhau. Đại công chúa dĩ nhiên là quan tâm cho Nhạc Quân, còn Nhị công chúa thì lại quan tâm cho Lý Tuấn. Riêng Phương Khôn thì mong cho hai bên đều tổn thương.

Đại công chúa cất tay lên rồi lại buông trở xuống những ba lần, dường như muốn nói gì đó, song chỉ hé môi rồi lại thôi.

Trăm chiêu qua đi, đôi bên vẫn chưa có dấu hiệu thắng bại. Thốt nhiên, Thánh Thủ Gia Cát dùng tay làm ra một dấu hiệu lạ lùng và trong miệng phát ra một chuỗi âm thanh quái dị. Ngay lập tức, quái vật nọ rít lên, với tốc độ nhanh không thể tưởng lao ra, vươn bàn tay đầy lông lá chộp về phía Lý Tuấn.

“Soạt!” Tiếp theo là một tiếng kêu thảng thốt, Nhạc Quân và Lý Tuấn chớp nhoáng tách ra, chiếc áo dài của Lý Tuấn đã bị xé toạc, và trong tay quái vật nọ đang cầm một cái hà bao lấp lánh ánh vàng.

-Ồ!

Đại công chúa và Nhạc Quân đồng thời bật lên tiếng kêu sùng sốt, nhất là Nhạc Quân. Lúc này chàng mới biết kẻ đã ám toán và toan chôn sống mình không phải là Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí, mà thủ phạm chính là Lý Tuấn.

Đột biến này dường như ngay cả Thánh Thủ Gia Cát và Độc Biển Thước cũng không ngờ tới. Hiển nhiên vừa rồi Thánh Thủ Gia Cát ra hiệu là nhằm bảo quái vật nọ bắt thần ra tay tấn công Nhạc Quân, không ngờ quái vật lại đi cướp kim hà bao.

Lúc này Nhạc Quân và Đại công chúa đều đã nhận ra võ công của quái vật nọ cao ghê gớm. Chàng đưa mắt nhìn Đại công chúa, chỉ thấy nàng mặt mày thất sắc, đang định ra tay. Nhạc Quân lớn tiếng nói:

- Công chúa, chiếc kim hà bao kia thật ra có gì quý báu vậy?

Đại công chúa vẻ lo âu:

- Đó là mạng sống của ta, hãy cướp lại mau...

Nhạc Quân lúc này cảm thấy vô cùng hổ thẹn đối với Phụng Hoàng công chúa, bèn rút phất ngọn Quỷ Đầu trượng xuống, ngờ đâu Vô Tâm đã gằm to và lao bổ về phía quái vật nọ:

- Tổ mẹ ngươi! Quái vật, hãy đưa đây mau...

Một thế Tà thiết liên ngân bố thẳng xuống đỉnh đầu. Nhạc Quần không kịp quát ngăn, chỉ nghe quái vật nọ thét lên một tiếng ghê rợn, tay trái vung lên, kinh phong ào ạt xô ra.

“Bình”, Vô Tâm lập tức bị đánh văng ra xa ngoài ba trượng rơi xuống đất đánh phịch.

Ngay khi Nhạc Quần vừa lấy Quỷ Đầu trượng ra, ngoại trừ Đại công chúa, Nhị công chúa và bọn Thánh Thủ Gia Cát thấy đều giật mình kinh hãi.

- Nhị công chúa sầm mặt quay sang Đại công chúa nói:

- Tỷ tỷ đã sớm biết y là môn hạ của Tây Bắc Phong rồi phải không?

Phụng Hoàng công chúa gật đầu:

- Đúng vậy!

- Tỷ tỷ còn nhớ những lời của phụ vương chăng?

Phụng Hoàng công chúa thản nhiên:

- Dĩ nhiên là nhớ. Mọi trách nhiệm tỷ tỷ đây gánh chịu!

Nhạc Quần không hề quên những lời dặn dò của sư phụ lúc lâm chung, song chiếc kim hà bao là mạng sống của Đại công chúa, dẫu có phải tan xương nát thịt cũng phải đoạt trả lại cho nàng.

“Xoảng!” Quỷ Đầu trượng vụt dài ra bốn thước, chiếc đầu quỷ nhe nanh trắng ớn, dưới ánh đèn trông lại càng rùng rợn hơn.

Song, quái vật nọ chẳng hề lộ vẻ sợ hãi, vẫn đứng yên bất động, trừng mắt lặng nhìn Nhạc Quần.

Ngay lúc này Nhạc Quần cũng vẫn lấy làm thương hại cho hoàn cảnh của quái vật, bèn trầm giọng nói:

- Quái vật, hãy ném trả hà bao lại đây, ta tha cho cái chết!

Thế nhưng quái vật đâu biết nói, trong cổ họng chỉ phát ra một tràng âm thanh quái dị, những sợi lông gà trên mình đều dựng đứng cả lên, không gió mà rung động.

Nhạc Quần gằn giọng:

- Quái vật, vậy thì không thể trách ta được...

Chưa dứt lời đã múa tít Quỷ Đầu trượng tấn công quái vật, bóng trượng chập chùng, gió rít ghê rợn. Song quái vật nọ hết như một cái bóng hư ảo, lả lướt bay theo bóng trượng, chớ hề rung đến một sợi lông.

Nhạc Quần thâm kinh hải, nhận thấy thân thủ của quái vật quyết không kém hơn Hoạt Chung Húc, vậy mà Thánh Thủ Gia Cát và Độc Biển Thước hoàn toàn không biết, đây thật là một điều bí ẩn.

Nhạc Quần vừa ra tay đã sử dụng ngay chiêu thứ năm trong Âm Phong Luân Hồi trượng pháp là: Quý hỏa lân đặng, rồi đến Quý phủ thần công, Thiên quý phệ hồn và Sâm la điếm quý.

Kinh phong của ngọn Quý Đầu trượng cuộn cuộn ập tới như vũ bão, quái vật nọ cơ hồ không chống đỡ nổi, "bình" một tiếng, lông gà tung bay, quái vật bị trúng một trượng vào vai, "ầm" một tiếng ngã lăn kên.

Nhạc Quần hấp tấp lao tới, vươn tay chộp vào kim hà bao. Thốt nhiên, quái vật tung lên một cước, đá thốc vào lưng Nhạc Quần, đồng thời hai tay vung ra, một chộp vào bụng, một chộp vào đầu gối, nhanh đến đổi không sao diễn tả được.

Đại công chúa hét lên hoảng hốt. Nhạc Quần tuy giật mình kinh hải, song vẫn bình tĩnh rút tay về, trượt bộ lách chéo sang bên, theo bản năng tung ra chiêu tuyết học do Tây Bắc Phong truyền thụ lúc lâm chung.

Tuyết chiêu ấy vừa thi triển, lập tức cuồng phong nổi dậy, ngọn Quý Đầu trượng như xé nát không gian, tiếng rít gió vô cùng ghê rợn, quái vật nọ bị đánh văng bắn ra ngoài cửa sổ.

Ngoại trừ Độc Nhân Ngư, Thánh Thủ Gia Cát, Độc Biển Thước và Lý Tuấn đã thừa cơ lên trốn, còn Đại công chúa, Nhị công chúa và Nhạc Quần đều sững sờ, bởi quái vật nọ sau khi trúng trượng dường như vẫn không hề bị thương. Đó thật là điều khó thể nào tin được.

Đại công chúa trầm giọng quát:

- Đuổi theo mau!

Vừa dứt tiếng thì nàng đã phóng qua cửa sổ. Nhạc Quần cũng nắm tay Vô Tâm vọt ra, quay phắt nhìn, quái vật nọ đã biến mất.

Nhạc Quần hết sức hoang mang thắc mắc, quái vật này nếu chẳng phải có tấm thân kim cương bất hoại thì sao lại đánh không chết?

Nhạc Quần nắm tay Vô Tâm, đuổi theo theo hướng bỏ chạy của quái vật nọ đến mấy mươi dặm mà chẳng thấy bóng ma nào cả, Nhạc Quần chán nản buông tiếng thở dài, dừng bước nói:

- Thôi đừng đuổi theo nữa, quái vật này chẳng những võ công quý dị mà khinh công cũng cao chưa từng thấy, thật là một điều mới lạ trong giới võ lâm.

Vô Tâm thành thật nói:

- Tiểu tử, chiếc kim hà bao kia do mõ đánh mất, chẳng can gì đến ngươi cả, ngươi bắt tất âu sầu! Chẳng hiểu chiếc kim hà bao đó có lợi ích gì mà Đại công chúa lại bảo là mạng sống của nàng ta nhỉ?

- Chắc nàng ta không nói dối đâu. Trong ấy hẳn là có vật quan trọng chi đó!

- Tiểu tử, thật là lạ lùng, ta nhận thấy Đại công chúa nhìn ngươi với ánh mắt hết như là mẹ ta nhìn ta vậy. Trong ấy hàm chứa một tình cảm không sao diễn tả được!

Nhạc Quần buồn bã:

- Nhất định là nàng hận tại hạ, bởi tại hạ đã không làm theo lời nàng căn dặn, không treo chiếc kim hà bao lên ngực mình!

Vô Tâm lắc đầu cương quyết:

- Không đâu, ánh mắt ấy dứt khoát không phải là hận. Nếu như nàng ấy mà nhìn ta như thế thì ta sẽ cảm thấy hết sức sung sướng. Nhưng dù không phải nhìn ta thì ta cũng cảm thấy rất dễ chịu.

- Vậy sao?

Nhạc Quần quay phắt lại và tạt ngang ba thước, chỉ thấy Phụng Hoàng công chúa lạnh lùng đứng cách hai người chừng ba trượng, mặt đầy căm hờn lẫn khinh bỉ.

Nhạc Quân ôm quyền nói:

- Tại hạ đã phụ lòng công chúa, làm mất chiếc kim hà bao trân quý, nhưng tại hạ nhất định sẽ dốc hết sức mình đoạt lại cho kỳ được.

Phụng Hoàng công chúa cười khẩy:

- Hu! Nếu đoạt lại được một cách dễ dàng, dường như không cần thiết phải làm phiền đến tôn giá.

- Vậy chú xin hỏi công chúa, thật ra trong ấy có chứa đựng vật quý giá gì? Vì sao Lý Tuấn lại toan cướp chiếc hà bao ấy?

- Trong ấy là một cái kính cổ, trong kính có ba bức ảnh người. Còn về Lý Tuấn thì đó chẳng phải là bản lai diện mục của y, cũng không phải y đến từ Tinh Tú hải, và y đã dùng giả danh.

Nhạc Quần vô cùng bội phục, tin chắc nàng đã hiểu âm mưu của Độc Biển Thước:

- Vậy ra công chúa đã biết rõ âm mưu của Độc Biển Thước rồi ư?

Phụng Hoàng công chúa nghiêm giọng:

- Thay vì bảo đó là âm mưu của Độc Biển Thước, chi bằng bảo đấy chính là âm mưu của Thánh Thủ Gia Cát. Thực ra Độc Biển Thước đã bị Thánh Thủ Gia Cát lợi dụng.

Nhạc Quần vỡ lẽ, thì ra Thánh Thủ Gia Cát đã biết thân phận thực của Lý Tuấn và quái vật nọ đều có võ công tuyệt thế, mà Độc Biển Thước thì lại bị giấu nhem. Xem ra tâm cơ của Thánh Thủ Gia Cát còn cao hơn Độc Biển Thước nhiều.

Nhạc Quần bỗng hỏi:

- Công chúa đã bảo trong hà bao có chiếc kính cổ, trong kính có ba bức ảnh người, ba người ấy là ai? Người thân hay kẻ thù của công chúa?

Phụng Hoàng công chúa chột sầm mặt:

- Điều ấy chẳng can gì đến tôn giá. Giờ thì bốn công chúa phải lấy mạng tôn giá...

Chưa dứt lời, ánh thép lóe lên, Phụng Hoàng công chúa đã vung thanh nhuễn kiếm trong tay chĩa vào ngực Nhạc Quần nhanh khôn tả. Vì quá bất ngờ, Nhạc Quần đành đứng im và kinh ngạc hỏi:

- Sao công chúa lại muốn giết tại hạ? Chẳng lẽ gia sư có thù với quý phải ư?

Phụng Hoàng công chúa lạnh lùng:

- Không, có ân!

Nhạc Quần ngỡ người:

- Có ân! Ai có ân với ai?

- Tây Bắc Phong có ân với bốn môn!

Nhạc Quần cười nhạt:

- Vậy chẳng phải công chúa lấy oán báo ân ư?

- Có lẽ, nhưng bốn công chúa bắt buộc phải giết tôn giá!

Nhạc Quần rướn ngực với chạm vào mũi kiếm, cười khẩy:

- Vậy thì tại hạ thành toàn công chúa, công chúa chỉ cần đẩy nhẹ là đạt được mục đích ngay!

Phụng Hoàng công chúa tức tối quát:

- Hãy tuốt khí giới ra đi!

Nhạc Quân thản nhiên:

- Nếu công chúa không chịu nói ra lý do muốn giết tại hạ, tại hạ quyết không động thủ!

Phụng Hoàng công chúa sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, tay run run, ánh mắt dữ tợn dần, dường như đột nhiên hạ quyết tâm, mũi kiếm từ từ di chuyển lên, cuối cùng chỉ vào mi tâm Nhạc Quân.

Vô Tâm vô cùng kinh hãi. Y coi sự an nguy của Nhạc Quân cũng giống như là của mình. Hiện tại y biết mình chẳng giúp gì được, song vẫn lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, tuốt khí giới ra đi!

Nhạc Quân nhếch môi cười:

- Vô Tâm huynh đệ đã quên tại hạ là Tây Bắc Phong rồi sao?

Vô Tâm trán đầm mồ hôi lên tiếng:

- Công chúa nếu quả thật muốn giết y thì hãy giết luôn cả Vô Tâm này đi!

Đoạn sải bước đi đến gần. Phụng Hoàng công chúa quát:

- Người mà còn tiến thêm bước nữa, bốn công chúa sẽ tức khắc động thủ ngay!

Vô Tâm hoảng kinh dừng bước:

- Công chúa định lấy oán báo ân thật ư?

Phụng Hoàng công chúa bực mình:

- Đồ ngốc, người hiểu gì kia chứ?

- Tổ mẹ...

Nhạc Quân vội nạt:

- Không được bất kính với công chúa, Vô Tâm huynh hãy lui ra đi!

Vô Tâm quả nhiên vâng lời, miệng gậm gù lùi ra sau ba bước dài.

Phụng Hoàng công chúa trầm giọng:

- Nhạc Quân, tôn giá có biết dụng ý trao kim hà bao của bốn công chúa không?

Nhạc Quân gật đầu:

- Biết, bởi gia sư có ân với quý môn, công chúa muốn cứu mạng tại hạ một lần hầu đôi bên không còn mắc nợ nhau nữa!

Phụng Hoàng công chúa sầm mặt, dường như bị sỉ nhục, bỗng nhẹ vung tay, "vút vút vút!" Ánh kiếm vừa lịm tắt thì Phụng Hoàng công chúa đã ở ngoài xa hơn ba trượng.

Trước ngực áo Nhạc Quần hiện ra mười lăm lỗ thủng nhỏ chia thành ba nhóm, hết như ba đóa hoa mai.

Vô Tâm thấy Nhạc Quần không hề bị thương, bèn cảm động nói:

- Công chúa đã nương tay cho tiểu tử, Vô Tâm mỗi xin cảm kích trọn đời!

Nhạc Quần đứng vẫn yên mặt mày co rúm. Từ khi xuất đạo đến nay, ngoại trừ lần bị trúng độc mất đi công lực, chàng chưa từng bị hạ nhục để khiến uy danh Tây Bắc Phong bị tổn thương đến như vậy bao giờ.

Nhạc Quần cố nén bầu máu nóng đang sôi sục trong lòng, lạnh lùng nói:

- Nàng biết đấy, điều này còn khiến Nhạc mỗi đau đớn hơn là bị giết nữa!

Phụng Hoàng công chúa quay đi, run giọng nói:

- Bắt đầu kể từ bây giờ, hai bên không ai nợ nần ai cả. Nếu như tôn giá hiểu được đã làm tổn thương đến lòng tự ái của ta như thế nào, tin chắc rằng tôn giá sẽ nhận thấy điều sỉ nhục này chẳng thấm vào đâu cả. Trong tương lai nếu còn gặp lại nhau, tôn giá cứ việc động thủ, song chưa chắc là đối thủ của ta!

Đoạn nàng hất mạnh đầu, nhẹ nhàng lướt đi, để lại làn hương thơm thoang thoảng, Nhạc Quần thoáng nhận thấy dường như nàng đã đưa tay lên gạt lệ.

- o O o -